

A trianoni békeszerződés – helyesen: békeparancs – eltitkolt okai

Közel 100, pontosabban: 97 év telt el. Ez alatt a lelket, életerőt csüggesztő, sok keserves év alatt számos magyarázat látott napvilágot arra: mi történt és miért, – úgy magyarok, mint ellenségeink részéről. Legyünk tárgyilagosak, mi a valós okokat keressük. Bennünket vádak sokasága ért, megszámlálhatatlanul sok, – de vessük ezeket össze az igazsággal! Az abszolút igazság nem lehet más, mint Isten igazsága, mert Isten fia jelentette ki: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet”. Ilyen összehasonlításban a vádak összeomlanak, mert az igazság az, hogy mi, magyarok, történelmünk hosszú évszázadain át, nem nyomtunk el, nem igaztunk le egyetlen népet sem. Éppen a törvényeink, a Szent Korona törvényei védték, oltalmazták a hazánkba betért, vagy bemenekült népeket. Szabadon fejlődhettek, őrizhették hagyományaikat, gyarapodhattak, az ő legjobbjai is részt vettek a Kárpát-medencét betöltő Szent Korona Magyarország politikájában, – így váltak képessé önálló állam alapítására – amikor a nagyhatalmak akaratából erre alkalmas helyzet állt elő.

Magyarország kormánya volt az egyetlen kormány, amely ellenezte mind a két világháború kirobbantását. A trianoni döntés meghozatalakor a békeparancsot hamis vádakra alapozták, arra, hogy állítólag elnyomtuk a hozzánk menekült népeket, és hogy mi okoztuk volna a két nagy világégést.

Az elmúlt ezer év nagy megpróbáltatásai talán a tatár-mongol kegyetlenségekkel kezdődtek. IV. Béla királyunk ezután rákényszerült a magyar lakosság pótlására. Szívesen látta az önként betelepülőket és a meghívott csoportokat a ki-pusztított területek újra-benépesítésére. Az ekkoriban történt vérfeltöltés már jelentősen alakította a magyar nép jövőjét. E vérfeltöltődést tovább fokozta a Kelet felé törő pán-germán agresszió, – ugyanígy a későbbi pán-szláv mozgalom, amely Keletről Nyugatra terjeszkedett. A két hatalmi terjeszkedési irány ütközőpontjába kerültünk. Így minden Keletről Nyugatra, vagy Nyugatról Kelet felé irányuló megmozdulásnak rajtunk keresztül kellett áthaladnia.

Ugyanitt, a Kárpát-medencében ütközött a két, nagy befolyású vallás, a Római Katolicizmus és az Ortodox Katolicizmus. Ezek térhódítása olykor nyílt válásháborúba torkollt, s nekünk is véreznünk kellett. A két vallás közötti háborúskodások sok veszteséget okoztak, és tovább csapolták a magyarság életerejét. A

habsburgi „oszd meg és uralkodj” állameszme a leghosszabb ideig keverte, olvasztotta, gyengítette népünket.

„Az országépítő” IV. Béla királyunk volt az egyetlen Árpád-házi magyar király, aki tisztos öregkorban adhatta át tapasztalatait utódának. A többi királyunk mind, tele életerővel, férfiasságuk teljében, fiatalon váltak váratlanul halál áldozatává. Fiatal, élet-tapasztalatlan utódaiknak, több esetben a gyermek király felnőttségéig, az ország bonyolult, ingatag életének kormányzásában idegen tanácsadók „segítettek”. Ez a „korai királyhalál” nemcsak az Árpád-kori királyaink sorsa volt, hanem őket követően lefejezték Budán a nándorfehérvári hős trónlásra felkészített fiát, Hunyadi Lászlót, – öccse pedig, a Duna jegén igen fiatalon királlyá választott Hunyadi Mátyás – bár ő hosszú uralkodás után, – mérgezés által, keservesen halt meg. (Kolozsvári Grandpierre Endre: Királygyilkosságok)

A másfél évszázados török hódoltság és a Habsburg-ház négyszáz éves, elnémetesítő törekvései után Magyarországot 1920-ban a nyugati hatalmak feldarabolták: az ezt határozatba foglaló trianoni békeparancs nem is mondható trianoni „szerződésnek”, mert a magyar „tárgyaló felet” a tárgyalás idejére BEZÁRTÁK a szállására. A nagyhatalmak megcsonkították hazánkat, hogy létrehozzák Csehszlovákiát, amely svájci jogállami állameszme alapján uralta volna az itt békére talált, sok nemzetiség közös államát, – úgy tanítják, ezt a békét nem találták meg a magyar királyság alatt. Meddig tartott ez a megígért csehszlovákiai aranykor? Nem tartott ezer évig, mert 1993-ban önszántukból szétváltak, mert a szlovákok nem tűrhették tovább a csehek „szeretettel” fojtogató „ölelését”.

Mi is vádoltuk magunkat, és őseinket azért, hogy történelmünk során miért szálltunk szembe a Keletről érkező, saját testvérnépeinkkel, a Nyugat meghódítására indult nagyhatalmú, sőt, akkoriban világhatalmat jelentő, tatár-mongol Aranyhorda ellen? Vagy miért vettük fel a harcot Európában a nagyhatalmú oszmán birodalom népe, szintén testvérnépeink ellen? Akik nem is a mi pusztításunkra jöttek, hanem sokszor kérték, szorgalmazták, felajánlották, hogy közösen hódítsuk meg Nyugat hatalmasait. Mindkét esetben megtagadtuk a sokszori szövetségi felkéréseiket. Felmerül a nagy kérdés, hogy ősüleink miért nem álltak a részünkre is sikeresnek ígérkező testvéri szövetség szolgálatába, – helyette annak a kockázatát vállalták, hogy a magyar népet esetleg éppen a saját néprokonaink pusztíthatják el, – mivel a támadók az ellenállásunkat testvérnépeink megtagadásának,

elárulásának tekintették, és igazságtalannak vélték, hogy mi velük szemben a Nyugat népeit támogatjuk. – Érthető az a magatartásuk, amit a fennmaradt történelmi források hűen igazolnak. A legkegyetlenebb megtorlásban a Kárpát-medencei településeket részesítették. – Őseink ne tudták volna, hogy mivel jár ellenszegülésük? – Biztosan tudták. De az Árpáddal visszatérő – helytelen elnevezéssel: honfoglaló – magyarok, akik valóban Keletről települtek vissza, voltak az az erős katonanép, amely a Kárpát-medencében nagy tömegű őshonos népet talált, amellyel Ó-Pusztaszeren vérszerződést is kötött. Ez az őshonos nép békésen fogadta a visszatérőket, Árpád népeit, nem tanúsított ellenük semmilyen ellenállást. Ez az ősnép a Pannóniának nevezett területen már évszázadokon át őskeresztény volt. Nem katolikus. Sokkal később, Szent István után katolizált. Árpád népe már évekkel korábban is ismerte ezt az őshonos népet, már sokszor portyázott e területeken. A 895-96-os visszatéréstől az 1200-as évekig eltelt több évszázad alatt már az Árpáddal hazaérkezett nép is kereszténnyé vált, István törvényeivel pedig megismerte a római katolikus egyház szokásait. Ez volt a döntő, ez adta azt az életre-halálra szóló elszántságot, amellyel a hódítók ellen fogtunk fegyvert, – hogy fenntarthassuk Atilla egykori birodalmát, amelyben a hazatértek és a Kárpát-medence helyben maradt ősnépe egyesült. – A támadók még vad pogányságban éltek. – Az itt élő, nagytömegű ősnépnek ekkor még nem volt államneve. Mivel az Árpáddal visszatérő népközösség vezérnemzete a „megyer” volt, – ahogy az amerikai indiánok „törzs” helyett jogosan használják a „nemzet” szót, mi is használhatjuk a „nemzet” megnevezést, – Árpád e letelepült népnek, amellyel a hazaérkezett törzsek egyesültek, a „magyar” nevet adta. Azóta vált elfogadottá a nép neve: a „magyar” és az ország neve: „Magyarország”.

A magyar nemzet történetében van egy tovább kutatandó és itt említhető rejtély, ami a Szent Koronánkat illeti. A hivatalos történelemtanítás szerint a korona vatikáni küldemény. A kutatás viszont kiderítette, hogy a vatikáni küldemény valójában István követelésének végrehajtása: visszaadták, amit Nagy Károly az avaroktól elrabolt.

István bízott a becsületességben, az adott szó erejében. Azzal vádoltuk, és számos történész még ma is úgy tartja, hogy István eltékozolta földjét és engedte idegenek betelepítését. A látszat valóban ez, de az Intelmekben a Fiának világosan elmondja és felvilágosítja Őt, hogy úgy járjon el, ahogy Róma is tette, és teszi. Szent István elég erősnek és képesnek érezte magát arra, hogy szakrális magyar

királyságot valósítson meg, amire a tizedik században a nagyhatalmak versengve törekedtek. Ezt akarták megvalósítani az angolok is, amit Edward Burne-Jones festménye híven illusztrál, azért tétette a haldokló Artúr király az ágya mellé a szakrális magyar beavató Szent Koronát, – mert ez az egyedüli beavató korona a világon,¹ – azzal a szándékkal, hogy utódai szakrális királyságot örököljenek. A III. Ottó által eltemetett Nagy Károly sírjának felbontását Szigeti István végezte, erről ír *A Szent Korona titka* c. könyvének I. kötete 29. oldalán. Bizonyoságot tesz arról, hogy Nagy Károly valóban a mi Szent Koronánkkal temettette el magát.

III. Leó pápa 800-ban Nagy Károlyt ezzel a koronával koronázta meg. A korona Nagy Károly halála (804) után 1000-ig Aachen-ben, az uralkodóval egy sírban nyugodott. 1000 húsvétján III. Ottó megtalálta Nagy Károly sírját. Amikor október 2-án Rómába érkezett, a Szent Koronát is magával vitte, és átadta II. Szilveszter pápának, aki a barátja volt. II. Szilveszter pápa pedig ezt a koronát küldte el Szent Istvánnak 1000. karácsonyán, hálából, hogy római katolikussá tette a magyar népet, – mert ez időben nagy harc volt az Ortodox és a Római Katolikus Egyház között. A magyar nép katolizálása István király segítségével döntő volt az Egyház megerősödésében.

A Szent Korona az egyedüli beavató korona a világon. Dr. Balogh Sándor tudatja velünk, hogy:

„A Szent Korona két részből áll; az alsó és a felső rész mintegy összeköti az eget és a földet, és akit ezzel megkoronáznak, az mintegy hídként szerepel a két világ közt. A Magyarországot képviselő Szent Korona Szűz Máriának való felajánlásával Szent István Szűz Máriát Magyarország örökös királynőjévé tette. (...) A szakrális király a Szűz Anya, a Magyarok Nagyasszonya örökös szolgája, illetve kormányzó helynöke, aki a Szűz Anya nevében és akarata szerint uralkodik Mária országában, a Regnum Marianumban. Ha a király nem tölti be ezt a szerepet, nem szakrális király.”

A XIV. században sajátos királyi erőcsoport emelkedett ki, vagy nőtte ki magát, amely magában a Szent Koronában találta, határozta meg a királyi hatalmat. Ez a szakrális királyság, amely csak a Szent Koronával való megkoronázással jöhetett létre. Más korona ezt nem helyettesíthette. Kb. 50 királyunkat koronázták meg a Szent beavató Koronával. Ez a megszokott rend, idő múltával, veszély ese-

¹Edward Burne-Jones: *Artúr Király utolsó éjszakája*

tén változott. Így Hunyadi János királyi korona nélkül vált a magyar nép emlékezetében szakrális kormányzóvá. A szakralitás fogalmát a király becsületessége, méltányossága és az igazsághoz való ragaszkodás határozta meg. Ilyen magyar második kormányzó volt vitéz nagybányai Horthy Miklós, aki harc nélkül, tárgyalások révén, számottevő területünket csatoltatta vissza hazánkhoz. A Trianonban erőtlenné tett, a nagyhatalmak által halálra szánt csonka-Magyarországot ellenségekkel körülvéve sikerült erős állammá szerveznie.

Ezzel csak bevezetni kívántam az alábbiakban kifejtett gondolatokat. – Mit is? – Az egyik, révidebb elızı MVSZ-sajtónyilatkozatban video-elıadást hallgattam végig, amelynek elıadója nevét, sajnos, nem jegyeztem meg, és már a videó sem találom. Az elıadó azt javasolta, hogy a magyarság érdemeire hivatkozva kérjünk segítséget olyan nagyhatalmaktól, amelyeknek a múltban mi már szívességet is tettünk, vagy a ránk nézve káros beavatkozásait megbocsájtottuk. Ennek fejében ők nyújtsanak nekünk segítséget most, amikor nagy veszélyben vagyunk. Az elıadó azt javasolja, forduljunk Putyin orosz elnökhöz, megbocsájtva az oroszok 1849. évi beavatkozását, ami azzal végzıdött, hogy elıttük tettük le a fegyvert, miután az akkori Habsburg birodalom ellen már megnyertük a szabadságharcunkat. Amit a Bach-korszak alatti megtorlás követett, majd egy száz éven át tartó gyilkos folyamat. Kivégezték az elsı, megválasztott magyar miniszterelnököt, Batthyány Lajost, és az „aradi 13” (+1) honvédtábornokunkat, – a soha nem feledhetı, különbözı nemzetiségő aradi vértanúk együtt harcoltak a magyar szabadságért, és nevük hően igazolja, hogy közös hazánk olyan ország, amely évszázadokon át ápolta a hozzá menekült kis népek teljes szabadságát, így válhattak államalapításra képes nemzetté, amikor erre megérett az igényük.

Idézzük és használjuk fel a dr. Bokor Imre által a Justitia Bizottságban megfogalmazott kártérítési igényt, amelyet Oroszországnak kellene benyújtanunk, de ha most segítenének, szintén megbocsájtjuk az általuk okozott károkat. (Tíz nagy hazugság):

„1956. október 23-án a magyar nép megalékelte Rákosi terrorját, a szovjetektıl importált proletárdiktatúrát, és – gyakorlatilag két-három nap alatt – megdöntötte a bolsevik rezsimet. A forradalom elsı vonalában küzdı, zömében fiatalokból álló harci csoportok érzékeny veszteséget okoztak a Budapestre bevonult szovjet különleges hadtest erıinek, példátlan elszántsággal és hısiességgel (silány fegyverekkel és benzines palackokkal) szálltak szem-

be a harckocsikkal, tüzérséggel, repülőgépekkel rendelkező, állig felfegyverzett megszállókkal.

A Kreml urai – Hruscsov vezetésével – alattomos „játékba” kezdtek: szavakkal (kormány-nyilatkozatban) elismerték a magyar nemzet jogos követeléseit, ígéretet tettek az itt lévő csapatok kivonására, – miközben gyorsított ütemben szervezték az újabb intervenciót, és piszkos tervüknek megnyerték a Varsói Szerződés tagállamainak, valamint Jugoszláviának (Titonak) az erkölcsi támogatását.

***Tagadták** a fegyveres beavatkozást az ENSZ-ben, **tagadták** Moszkvában, **tagadták** Budapesten, miközben Konyev marsall vezetésével 200 ezer fős haderőt irányítottak Magyarországra, a 4-5 ezer főt számláló forradalmárok ellen.*

*Csapdába csalták Maléter Pált, a magyar kormány honvédelmi miniszterét, maguk mellé állították a **világtörténelem legaljasabb árulóját**: Kádár Jánost, aki akasztófát, börtönt, munkatáborot és kirekesztést biztosított mindazoknak, akiknek szóban és írásban amnesztiát ígért, többek között egykori miniszterelnökének (elvtársának), Nagy Imrének.*

Hruscsovék hazugsága sokba került hazánknak: Budapestet rommá lőtték, 200 ezer magyar távozott külföldre, ezeket pusztítottak el sortűzekkel, koncepciók pereken hozott halálos ítéletekkel, tízezreket fosztottak meg szabadságuktól és százezreket rekesztettek ki (családostól) a társadalom periferiájára.”

De Oroszországhoz, Putyin elnökhöz címezve manapság mégsem javasolhatnánk a kártérítési igény benyújtását, mivel a kialakult helyzet erre nem alkalmas. Az USA az utóbbi időben nukleáris rakétaállásokat telepített, oroszországi célpontok ellen, az egykor magyar Erdély területére, amely ma átmenetileg román megszállási terület. Nem jósolhatjuk meg a fejleményeket. Elhamarkodott lépéssel további akadályt állíthatnánk jogos ősi területünk visszaszerzése elé.

Helyeslem a segítségkérés gondolatát, de ne Oroszország, hanem Európa segítségét kérjük. Helyeseljük, hogy hivatkozzunk a tatár-mongol és az Ottomán Birodalom ellen vívott honvédő harcainkra, amelyek közben Európa népeit is megvédtük, mert véráldozatunk tette lehetővé Európa naggyá fejlődését, amit éppen napjainkban akarnak felszámolni szociál-liberális erők, muzulmán néptömegek importálásával. Ha a történelmi véres századokban a magyarság még nem

érezte volna magát Európához tartozónak, és behódoltunk volna keleti rokonnépeink katonai erejének, akkor az európai, nyugati kultúra és civilizáció sohasem jöhetett volna létre: vagy pedig azt, ami már akkor létezett, alakította volna a hódítók tatár-mongol vagy ottomán-török életformája.

Ezért a keresztény Európáért történt, önfeláldozó kiállításunkra való hivatkozással kérjük Európa népeit: segítsenek a Kárpát-medencei Nagy Magyarország visszaállításában. Csak a helyreállított történelmi Magyarország nyújthat igazán hathatós segítséget a most bajba jutott európai népeknek.

Elveszejtésünk Európa jövőjét is meghatározza. Mi sohasem gyarmatosítottunk, de sok nép akarta a Kárpát-medencét elfoglalni, és akarja a megcsonkított hazánkat is.

Tegyük meg minden tőlünk telhetőt, hogy a Kárpát-medencét betöltő Szent Korona Országa újra békés együttélést biztosíthasson a magyarságnak és a velünk évszázadok óta együtt élő népeknek!

Botos László

2017-06-26